

„Турция“ взема поводъ отъ националистическитѣ движения въ Гърция и възстанието въ Критъ (1866—1869), за да изтъкне опасноститѣ отъ панелинизма. Критикува, обаче, не само панелинизма, но и панславизма — руски и сръбски. Съ сериозно внимание следи ширенето на сръбската пропаганда въ Македония; Геновичъ, съ усѣта на прозорливъ политикъ и журналистъ, долавя завоевателнитѣ стремежи на сърбитѣ. „Даже писма отъ столицата ни увѣряватъ, че и самото сръбско правителство са натоварило да работи за въскръсването на една ушь Стара Сърбия, която състояла отъ мѣстата които съставляватъ Македония и балканскиятъ полуостровъ“. (бр. 42, г. VI, 1870).

„Турция“, въпрѣки своята толерантностъ къмъ правителството, не винаги безрезервно възприема неговитѣ мѣроприятия. Напр. проекта на Митхадъ-паша за училищна реформа (създаване на общи училища за християни и мюсюлмани), той не одобрява безрезервно, а само по принципъ, като изтъква, че ако първомъ не се приравнятъ всички граждани, тази реформа нѣма да донесе сближение между народитѣ въ Турция, каквото било интимното желание на Митхадъ-паша.

Съдържанието на вестника е разнообразно (статии — политически, стопански, културни; външенъ политически прегледъ, вътрешни вести, телеграми, преводи отъ чужди вестници). Литературниятъ отдѣлъ е слабо застъпенъ (пѣтни бележки на П. Р. Славейковъ и др.). Сътрудници: П. Р. Славейковъ (отначало), д-ръ Ив. Богоровъ, Т. Икономовъ, П. Оджакوفъ и др.

„Турция“ билъ смѣтанъ отъ нѣкои сръди за орѣдие на турското правителство. Цариградскиятъ и революционниятъ печатъ нападали остро Геновичъ и вестника му. Вѣрно е, че „Турция“ е ималъ примирителенъ тонъ, вѣрно е, че е поставялъ благоденствието на българския народъ въ зависимостъ отъ благоденствието на турската империя, вѣрно е, че не е ималъ строго опредѣлена тенденция и понѣкога е промѣнялъ становищата си, допустимо е да е получавалъ субсидии и да се е ползувалъ съ привилегии отъ турското правителство, но несправедливо би било да се смѣта за послушно орѣдие на турската властъ, на която продавалъ българскитѣ интереси.

„Турция“ по своя духъ, традиция, манталитетъ отчасти прилича на „Цариградски вѣстникъ“, съ тази само разлика, че докато „Цариградски вѣстникъ“ се въздържа да се изказва по голѣмитѣ въпроси, „Турция“ взема становища по тѣхъ и макаръ тѣ да не сж били винаги въ унисонъ съ настроението на болшинството отъ народа, но все пакъ е показвалъ старание да помогне за облекчение участъта му. Не би трѣбвало да се отрича заслугата на „Турция“ по църков-